

פרולוג

השעה היתה 5:42 בבוקר האחד במאי 1983 במערב אנגליה, ושביב שמש נדחק מעל הרכס. אבל עדיין היה קריר וכמעט חשוך בערוץ הנחל הרדוד, שבו שטף הפלג הצלול בקו ישר עד שפנה בעיקול רחב שמאלה לפני הסכר שהוקם במרחק קילומטר וחצי משם במורד הזרם.

גשר עשוי שלוש קורות שחצה את הפלג ליד בית החווה העביר את השביל לגדה הנגדית והסיט את הולכי הרגל הלאה משם. לא שאנשים רבים נהגו לפקוד את השביל הזה. הולכי רגל לא הבחינו משום מה בנקודת ההתחלה של השביל המסוים הזה, מתחת לעץ האלון העתיק שניצב ליד צומת הדרכים בכפר הקטן שליד הסכר.

אשה צעירה יצאה מבית החווה, בפיהוק ובעיניים עצומות למחצה. מוחה היה עדיין תפוס ברובו בחלום שנראה ממשי כל כך.

סוזן אַרקשוֹ, שלפני שתי דקות מלאו לה שמונה-עשרה, היתה מרשימה יותר מאשר מושכת ממבט ראשון, בגבותיה השחורות העזות שעמדו בניגוד חד לראשה המכוסח, המכוסה זיפים שחומצנו לבלונד-לבן. היא לבשה חולצת טריקו עם הדפס "סיבוב ההופעות של ג'ימי הנדריקס קיץ 1968", שאמא שלה קיבלה מפועל במה לפני חמש-עשרה שנה. החולצה היתה גדולה דיה לשמש כתונת

מוזכרי הספרים השמאליים של לונרון

לילה מפני שסוזן לא היתה גבוהה, אף שהיתה שרירית וחטובה. אנשים חשבו לא אחת שהיא רקדנית או מתעמלת מקצועית, אבל היא לא היתה כזו ולא כזו.

אמא שלה, שהיתה גבוהה ודקה ולא שרירית, טענה שסוזן דומה לאבא שלה, מה שכנראה היה נכון. סוזן מעולם לא פגשה אותו, וזה היה אחד הפרטים הבודדים שאמא שלה נידבה לגביו. סוזן ניגשה אל הפלג וכרעה ברך כדי לטבול יד במים הקרירים והצלולים. שוב פקד אותה החלום החוזר ההוא, שהיה מוכר לה עוד מילדותה. היא כיווצה את גבותיה בניסיון להיזכר בפרטים נוספים מתוכו. החלום תמיד התחיל באותו אופן, כאן ליד הפלג. היא כמעט ראתה את זה לנגד עיניה...

המים רטטו ובתחילה נראה כאילו דג עומד לעלות מתוכם, אבל אז נהפכה התווזה להתגעשות שהתיזה מים לכל עבר, והיתה גדולה מדי בשביל דג. לאט-לאט, כאילו הוא נמשך מעלה בחבל בלתי נראה, עלה יצור מלב הזרם המהיר שבאמצע הפלג. רגליו וידייו וגופו היו עשויים אצות ומים, קנים וענפי ערבה. ראשו היה סל שנקלע משורשי אלמון מפותלים, מערכולות קטנות של מים צרו את עיניו השקופות, ופיו עוצב משני סרטני-נהר גדולים למדי - צבתות אוחות בזנבות, גופי-סרטן שיצרו שפה עליונה ותחתונה.

היצור, מבעבע ומנביע מים צלולים וקרים, בוסס עשרה מטרים על פני העשב ושביל האבנים המוביל אל הבית ואז הניף זרוע אחת ארוכה והצליף בענפי ערבה ירוקים בזוגית חלון - פעם, פעמיים, שלוש פעמים.

הפה הסרטני נע ולשון-אצה בקעה וביטאה מילים רטובות ושורקניות.

"אני משגיח ומגן."

יצור הנהר פנה לאחור, וכדרכו חזרה איבד בהדרגה מגובהו ומרוחבו עד שבצעדים האחרונים לא נותר ממנו אלא ערמה

גארת ניקס

קטנה של סחף מהסוג שהפלג משליך על הגדה בגאות. הסימן היחיד לנוכחותו היה נתיב של בוץ על שביל האבן שבחזית הבית.

סוון שפשפה את רקותיה והסתכלה לאחור. היה נתיב של בוץ על אבני השביל. מהבית ועד הפלג. אבל אמא שלה ודאי קמה עוד לפני שהשתרחה לה מפה לשם, דשדשה במגפי הגומי שלה... עורב קרא מהגג. סוון נופפה אליו. גם בחלום שלה היו עורבים, אבל גדולים יותר. גדולים בהרבה מכל עורב ממשי, והם גם דיברו, אם כי לא הצליחה לזכור מה אמרו. היא תמיד זכרה טוב יותר את תחילת החלום; אחרי היצור מהפלג הכול התבלבל. חוץ מהעורבים, משהו תמיד קרה גם על הגבעה שמעל לבית החווה. יצור היה מגיח שם מתוך האדמה... מין משהו דמוי לטאה מאבן, אולי אפילו דרקון.

סוון חייכה כשניסתה לחשוב מה כל זה אומר. כנראה התת-מודע שלה עובד שעות נוספות לאחר שתודלק ביותר מדי ספרי פנטזיה ובתפריט-ילדות שכולו סוון קופר, טולקין וק"ס לואיס. יצור-הפלג ועורבי הענק והלטאה שבקעה מהאדמה היו אמורים לחבור לכלל סיוט, אבל החלום לא היה מפחיד. בדיוק להפך, בעצם. מוזר, אבל היא תמיד הרגישה מנוחמת אחרי שחלמה אותו.

היא פיהקה פיהוק רחב וחזרה למיטה. כשהשתחלה מתחת לשמיכה, לפני שהשינה חטפה אותה שוב, נזכרה לפתע במה שאמר אחד העורבים הענקיים בחלום.

"מתנות שאביך נתן לנו, יצורי המים, האוויר והאדמה, כדי שנשגיח ונגן."

"אבא שלי," אמרה סוון בישנוניות. "אבא שלי..."

מאוחר יותר, כשאמא שלה הביאה לה תה וטוסט למיטה בשעה שמונה, פינוק מיוחד לכבוד יום ההולדת, סוון כבר שכחה שהתעוררה קודם לכן, שכחה שחלמה שוב את החלום החוזר. אבל משהו ממנו נותר, היא ידעה שחלמה...

מוזכרי הספרים השמאליים של לונדון

היא הביטה באמא שלה, שישבה על קצה המיטה.
"היה לי חלום מעניין אתמול בלילה. נדמה לי. רק שאני לא
מצליחה להיזכר מה קרה. נדמה לי שזה היה חשוב..."
"לחלום זה טוב," אמרה אמא שלה, שבעצמה חיה במידה רבה
בתוך חלום. היא העבירה את אצבעותיה בשערה השחור הארוך
והשופע, שהיה זרוע פה ושם בלבן של יגון, לא של גיל. ג'אסמין
מעולם לא הרשתה לאיש לגזור את שערה; היא נלחצה מאוד
כססוזן הציעה לגזור יותר מאשר את הקצוות, שבהם טיפלה
בעצמה. "רוב הזמן... אבל יש גם חלומות רעים..."
"אני חושבת שהחלום שלי... אני חושבת שהוא היה איכשהו
על אבא שלי?"

"באמת? רוצה עוד תה?"

"את בטוחה שאת לא יכולה לספר לי מי אבא שלי, אמא?"
"לא, לא. אלה היו זמנים אחרים. הייתי מישהי אחרת. הוא...
אמרת כן כששאלתי אם את רוצה עוד תה?"
"כן, אמא."

הן שתו עוד תה, כל אחת שקועה במחשבותיה.
לבסוף אמרה סוזן, במידת־מה של נחישות, "אני חושבת שאסע
מוקדם יותר ללונדון. אתאקלם שם. אני בטח אצליח למצוא
עבודה באיזה פאב. וגם... אני אנסה למצוא את אבא שלי."
"מה אמרת, מתוקה?"

"אני מתכוננת לנסוע ללונדון. לפני תחילת הלימודים. סתם
למצוא עבודה וזה."

"אה. טוב. זה טבעי, אני מניחה. אבל את חייבת להיזהר. הוא
אמר לי... לא, זה היה על משהו אחר..."

"מי זה 'הוא'? ממה הוא אמר שצריך להיזהר? או על מה?"
"הממ? אוי, שכחתי. לונדון. כן, ברור שאת צריכה לנסוע.
כשאני הייתי בת שמונה־עשרה לא רציתי להיות בשום מקום
אחר. אבל אני לא מוותרת על גלויות. את חייבת לשלוח לי
גלויות. כיכר טרפלגר..."

גארת ניקס

סוזן חיכתה שג'אסמין תמשיך לדבר, אבל קולה של אמא שלה נמוג והיא בהתה בקיר. המחשבה שעמדה לבטא אבדה כלא היתה.

"אני אשלח, אמא."

"ואני יודעת שתיזהרי שמונה־עשרה! יום הולדת שמח, מתוקה שלי. עכשיו אני חייבת לחזור לציור שלי לפני שהענן הזה יגיע לפה ויהרוס את האור. מתנות אחר כך, בסדר? אחרי שנאכל עוד ארוחת בוקר."

"מתנות אחר כך. אל תפספסי את האור!"

"לא, לא. גם את, ילדה מתוקה. את במיוחד. תמיד תישארי

באור. זה מה שהוא היה רוצה."

"אמא! מי זה 'הוא'... תחזרי... אוי, לא משנה..."

פרק אחת

זבן היה פעם, כפפה על שמאלו
בו לימין, חרבו היא גמולו
כבבואה יאחזו בה, סִיף מזהיר
בספר ובטבח בקי וכשיר

עלם דק גזרה ששערו ארוך ובהיר, לבוש בחליפת שלושה חלקים בצבע חרדל מיד שנייה עם מכנסיים מתרחבים ולרגליו מגפיים מעור תנין מזויף עם עקבים קובניים, ניצב מעל גבר מבוגר ממנו בהרבה, שהיה שרוע על ספת עור. זה האחרון לבש רק חלוק משי מעוטר במונוגרמה, שנפתח וחשף מרחבים של כרס שהזכירה מאוד דג נפוחית. פניו הפשרניים היו אדומים מכעס, והלסתות עדיין רטטו מהלם לנוכח סיכת הכובע הכסופה שננעצה היישר באפו הוורדרד.

"אתה תשלם על זה, חתיכת -" קילל האיש והניף תער חד להפליא ששלף מתחת לאחת הכריות הרקומות שעל הספה. אלא שבעודו נע איבדו פניו מיציבותן, והבשר קרס כמו שקית ניילון כשמקרבים אותה ללהבה של נר. העלם - או שמא היתה זו עלמה לבושה כגבר - פסע לאחור וצפה בנחשול השינויים: הבשר שבתוך החלוק התכול התפורר לאבק דק, שנסוג וחשף

גארת ניקס

עצמות מצהיבות להפתיע שבצבצו מהשרולים ומהצווארון, עצמות שבתורן התפוררו למשהו כמו חול דק מן הדק שנשחק במשך אלפי שנים באוקיינוס הגדול.

אלא שבמקרה זה לא נדרש אוקיינוס וגם לא אלפי שנה. רק דקירת סיכה וכמה שניות. נכון, זאת היתה סיכה מיוחדת מאוד, אם כי היא נראתה כמו כל סיכה אחרת שעוצבה בשביל גבירות בתקופה הג'ורג'יאנית. רק שהסיכה הזאת היתה עשויה פלדה מצופה בכסף, וכישוף הכיליון הגדול של שלמה נחקק עליה באותיות קטנות מכדי שייראו לעין בלתי-מזוינת, בלתי נראות בין הטבעות הצורפים שהכריזו כי יוצרה בבירמינגהם ב-1797 בידי הרשטון את הול. צורפים כלל לא ידועים, ולא מאלה שתוצרתם נהנתה מביקוש רב, אז וגם עכשיו. הם ייצרו בעיקר סיכות-כובע, אחרי הכול, וסכיני-נייר חדים להפתיע.

העלם – שכן זה היה אכן גבר צעיר, או לכל הפחות בדרכו להיעשות כזה – החזיק את סיכת-הכובע הכסופה בידו השמאלית, שהיתה נתונה בכפפה בצבע קרם מעור כבש רך ועדין מאוד. האצבעות הארוכות והדקות של ידו הימנית, לעומת זאת, היו משוחררות מכל כסות. על האצבע המורה של ידו הימנית ענד טבעת, חישוק זהב צר ועליו חקוק כיתוב כלשהו שאפשר היה לקרוא רק מקרוב מאוד.

היד שבכפפה היתה יציבה לגמרי כשהחליק את הסיכה בחזרה לכיס המיוחד בשרוול הימני של חליפתו, שם התערסל ראשה כנגד החפת העשוי מטבע של חצי סובריין (1897, המלכה ויקטוריה; שנת היובל, לא סתם איזה חצי סובריין ישן) של חולצת הטורנבול את אָסָר שלבש. ידו הימנית רעדה מעט כשעשה זאת, אם כי לא עד כדי כך שהסיכה תיתפס בחוט.

הרעד הקל לא נבע מן העובדה שזה עתה שחרר את איל-הפשע פרנק ת'רינגלי מכבלי גופו. הוא נבע מכך שלא היה אמור להימצא שם כלל, ותהה איך יסביר –
"ידיים... ידיים למעלה!"

מוזכרי הספרים השמאליים של לונרון

הוא גם לא היה אמור להיתפס לא מוכן כשמישהי כמו האשה הצעירה הזאת מתפרצת לחדר ובידיה הרועדות סכין יפני מתוצרת אַקס־אָקטו. היא לא היתה גבוהה וגם לא נמוכה, והתנועעה בחן שרירי של אמנית-לחימה או רקדנית, אם כי חולצת הטריוק עם הדפס "הקלאש" שלבשה מתחת לסרבל כחול כהה, נעלי הדוק מרטנס החומות-אדמדמות שלה ושערה המחומצן המכוסח היו מתאימים יותר לנגנית פאנק או משהו בסגנון.

העלם הרים את ידיו לגובה הראש. הסכינאית היתה:

1. צעירה, אולי בגילו, שהיה תשע-עשרה;

2. כמעט בטוח לא לוגמת כמו פרנק ת'רינגלי; וגם

3. לא מסוג הצעירות שאילי-פשע מאכסנים בדרך כלל בבית

שלהם.

"מה... מה עשית לדוד פרנק?"

"הוא לא הדוד שלך."

הוא ניסה להגניב רגל אחת קדימה, אבל עצר כשהצעירה החוותה בסכין שלה.

"טוב, לא, אבל... עצור! אל תזוז! אני אתקשר למשטרה."

"למשטרה? את לא מתכוונת לצ'רלי נורטון או לֶבֶן 'האף' נוז,

או למישהו אחר מהעמיתים המקסימים של פרנק?"

"אני מתכוונת למשטרה," אמרה הצעירה בתוקף. היא התקדמה

בוהירות לעבר הטלפון שעל השידה. זה היה מכשיר טלפון משונה

בשביל פרנק ת'רינגלי, חשב העלם. ענתיקה, אר־דֶקו משנות

ה־30. פריט שנהב קטן ולבן, עם פיתוחי זהב וכבל חלק.

"מי את? כאילו, תתקשרי למשטרה חופשי. אבל רוב הסיכויים

שיש לנו רק משהו כמו חמש דקות עד ש... או אפילו פחות, בעצם -"

הוא הפסיק לדבר ואז, בידו השמאלית העטויה כפפה, שלף

לפתע אקדח גדול מתיק הבֶּטיק הארוג משיער יאק שהיה

תלוי על כתפו הימנית. בדיוק באותו רגע שמעה האשה משהו

מאחוריה, משהו שעלה במדרגות, משהו שלא נשמע כמו פסיעות

רגליים רגילות, והיא הסתובבה לאחור כשחרק בגודל של סוס

גארת ניקס

קטן התפרץ לחדר והעלם צעד קדימה, עקף אותה וירה שלוש פעמים בום! בום! בום! בחזהו של היצור. סילונות של דם שחור ורסיסי כיטין ניתזו על שטיח האובוסון הלבן, ובכל זאת היצור המשיך להתקדם. רגליו האחוריות עתירות המפרקים קרטעו וגפיו הקדמיות המאונקלות הצליפו וכמעט פגעו ברגלי האיש עד שירה שוב, שלוש יריות נוספות, והחרק הענק והמכוער התהפך על גבו והסתחרר על צירו בפרץ של פרכוסי מוות עזים.

כשנמוגו ההדים מחרישי האוזניים של היריות, הצעירה קלטה שהיא צורחת והפסיקה, כי לא היה טעם בצרחות.

"מה... זה היה?"

"פנדיקולוס הומאנוס קאפיטיס. כינה, השיב העלם, שהיה עסוק בטעינה מחודשת של אקדחו לאחר שהפשיל את המותנייה שלו כדי להוציא עוד ועוד קליעים מחגורת התחמושת העשויה קנווס שחגר. "מוגדלת, כמובן. אנחנו באמת חייבים להסתלק מפה. אני מרלין, דרך אגב."

"כמו מרלין הקוסם?"

"כמו מרלין המכשף. ואת?"

"סוזן, אמרה סוזן אוטומטית. היא בהתה בכינה הענקית, שעדיין פרכסה על השטיח, ואז בתלולית האבק האדמדם שעל הספה, שהיתה צרורה בחלוק התכול. המונוגרמה FT התנוססה על פסגתה, כאילו כדי להכריז מי היה האבק הזה פעם.

"מה לעזאזל קורה פה?"

"לא יכול להסביר כאן," אמר מרלין, שניגש לחלון ופתח אותו במשיכה מעלה.

"למה לא?" שאלה סוזן.

"כי שנינו נמות אם נישאר. בואי."

הוא יצא מהחלון.

סוזן הסתכלה בטלפון ושקלה להתקשר למשטרה. אבל לאחר לא יותר משנייה נוספת של מחשבה מדודה אך מהירה כברק, יצאה אחריו.